

Työstä ja taistelusta, voimaa ja uskallusta/KU:n Viikkolehti 4.12.2009 Eräs entinen Mooses opettaa, että "otsasi hiessä sinun on hankittava leipäsi".

Mutta tuleehan otsa märeksi tanssimallakin, vastaa hänelle Lauri Viita ja jatkaa: "Eihän ihminen ole milloinkaan työtä syönyt, työssä asunut, työhön pukeutunut." Ei todella ole, mutta työn hedelmät kyllä kelpaavat kaikille.

Ne hikiset hedelmät eivät kasva puissa, vaikka itse Karl Marx uskoi niiden kasvavan. Muuten ei ole mahdollista ruokkia, vaatettaa ja asuttaa maapallon lähes 7 miljardia ihmistä.

Työnehdelmäpuut kasvavat itsestään Marxin kommunistisessa yhteiskunnassa, jossa "kenelläkään ei ole mitään yksinomaista toimintakehää, vaan kukin voi täydellistyä mille alalle tahansa, yhteiskunta sääntelee yleistä tuotantoa ja juuri sen kautta luo mahdollisuuden tehdä tänään tätä, huomenna tuota, aamupäivällä kalastaa, illalla hoidella karjaa ja syönnin jälkeen kritisoida, aivan kuten mieli halajaa, ilman että olisin aina metsästäjä, kalastaja, paimen tahi kriitikko."

Tuollaista yhteiskuntaa markkinoidaan paratiisina jo tämänpuoleisessa elämässä. Markkinointivaltti on se, että maallisessa onnelassa ei ketään pakoteta kuuntelemaan sitä taukoamatonta harpunsoittoa, jota kirkko soitattaa taustamusiikkina omassa paratiisissaan tuonpuoleisessa elämässä taivaassa.

Marxille palkkatyö, jota ei ole kommunismissa, on "lievemmän muotoista ihmissyöntiä". Se on "orjuutuksen ja luokkaherruuden muoto, minkä jokainen lapsikin tietää".

TYÖväenliike on sisäistänyt Marxin ajatuksia KAPITALismin kumoamisen tarpeesta ja taistelee TYÖväenluokan vapauttamiseksi palkkatyön orjuudesta: alistamisesta ja riistosta. Työn ja pääoman vastakkainasettelun aika ei ole ohi.

"Työtä, työtä, työtä tehdään, jotta, jotta leipää syödään", sanoo lauluntekijä.
"Oikeus syödä leipää syntyy leivästä, siitä vaan", sanoo toinen.

Työväenliike ja sen ammattiliittosiipi haluavat työtä kaikille ja työstä sitä vastaavan palkan. Poliittinen vasemmisto on perinteisesti tukenut sellaisia vaatimuksia. Vasemmisto on kuitenkin laajempi rintama kuin pelkkä työväenliike ja koostuu - niin kuin työkin - mosaiikin palasista.

On tovereita (tällä sanalla vasemmistossa tarkoitetaan ihmisten tasa-arvoa ja tasavertaisuutta), jotka haluavat kaikille oikeuden itse työtä tekemättä nauttia muiden tekemän palkkatyön hedelmistä. He haluavat "kansalaispalkkaa" voidakseen "tehdä tänään tätä, huomenna tuota; aivan kuin mieli halajaa".

He ovat osa vasemmistoa mutta eivät työväenliikettä?

Mosaiikkivasemmisto tarvitsee toipuakseen ja tervehtyäkseen työn uudeksi muuttumisen shokista ideoiden kilpajuoksua, ja niissä merkeissä "kansalaispalkka" on keskusteltava läpi ja puhki.

Työ on tehnyt ihmisestä ihmisen. Työ antaa ihmiselle työyhteisön, työtovereita ja sosiaalisen verkoston. Työ kasvattaa, työstä oppii. Työtä tekemällä saattaa etsimättä löytää sellaista hyvää, jota ei tiedä etsiä. Työ voi tuottaa tyydytystä ja olla henkisesti palkitsevaa. Työ sosiaalistaa, verkottaa ja parantaa oman elämän hallintaa ja toimintakykyä.

En puolusta palkkatyötä eli "lievemmän muotoista ihmissyöntiä". Harvoilla on kuitenkin tarjolla muu vaihtoehto kuin suostua uhriksi kapitalismin kannibalismiin. Työläiselle pahempi asia kuin palkkatyö on se, ettei ole palkkatyötä, mieluiten vakinaista.

Palkkatyön todellinen vaihtoehto on itse itsensä työllistäminen: yrittäjyys. On ilolla pantava merkille Paavo Arhinmäen vasemmiston asettuminen puolustamaan pienyrittäjiä, mutta ei jokainen voi olla oma yrittäjänsä. Palkkatyön loppu on kuin se entinen Jerevanin horisontti, joka menee sitä kauemmaksi mitä lähemmäksi sitä tullaan.

On puolustettava palkkatyön tekijöitä, kaikessa. He ovat me, me olemme he.

Mielestäni jokaisen työkykyisen kansalaisen velvollisuus on ylläpitää ja rakentaa yhteiskuntaa ja tehdä työtä toimeentulonsa eteen, mieluiten ammatissa, johon yhteiskunta on hänet maksuttomasti kouluttanut. Jos ei ole koulutusta, jonka jokainen saa, jos haluaa, joutuu usein paskahommiin, mutta ei niitäkään voi teettää maahanmuuttajilla niin että suomalaiset vapautuisivat pelkän kansalaisuuden perusteella yhteiskunnalle tarpeellisten töiden tekemisestä.

Jos töitä ei riitä kaikille, on lyhennettävä työaikaa niin että riittää.

Työkyvyttömille eli sairaille, invalideille, (työ)tapaturmien uhreille, pikkulasten vanhemmille, koulutuksessa oleville sekä työttömille - ja yhteiskunnan rakennustyön jo päättäneille eläkeläisille - on turvattava kelvollinen sosiaaliturva. Se on eri asia kuin työntekokykyyn perustumaton "kansalaispalkka".

Puolustan maksajia eli palkkatyön tekijöitä ja yrittäjiä niitä EU-kansalaisia vastaan, jotka "kansalaispalkan" houkuttelemina tulisivat muista maista Suomeen olemaan ja elämään - tai vain noutamaan myös jokaiselle EU-kansalaiselle Suomessa maksettavat ilmaiset rahat. Suomihan ei saa EU:ssa asettaa omia ja muiden maiden unionikansalaisia eriarvoiseen asemaan.

Virolaiset työttömät (ja romanialaiset köyhät) meillä on jo EU:sta keskuudessamme, kun heidän kapitalismissaan ei tunneta hyvää sosiaaliturvaa.

Me emme vielä pitkään aikaan ole valmiita elämään kommunistisessa kansalaispalkkaparatiisissa, joka on kilpaileva tuote kristinuskon nimissä myytävälle taivasosuuksille.

Kovasti uskonnon kaltainen on sellainen kommunismikin, joka ottaa ja antaa ”jokaiselta kykynsä mukaan, jokaiselle tarpeittensa mukaan”. Kuka silloin tekee (ei-palkka)työt ja kuka lystin kustantaa?